

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 731/2025-35

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], štátna príslušnosť [REDACTED], posledný trvalý pobyt v zahraničí: [REDACTED], [REDACTED], toho času umiestnený v [REDACTED], zastúpeného JUDr. Ivetou Rajtákovou, Štúrova 10/20, Košice, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Szak/3/2024 z 11. septembra 2024 takto

r o z h o d o l :

1. Rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Szak/3/2024 z 11. septembra 2024 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Szak/3/2024 z 11. septembra 2024 **zrušuje a vec vracia** Najvyššiemu správne mu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.
3. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **856,75 eur** a zaplatiť ich jeho právnej zástupkyni do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 731/2025-13 zo 17. decembra 2025 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa doručenú ústavnému súdu 11. novembra 2024. Sťažovateľ

sa ústavnou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NSS“) sp. zn. 6Szak/3/2024 z 11. septembra 2024 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“), ktorým bolo potvrdené zaistenie sťažovateľa, aj keď tvrdil, že nie je dôvod na obmedzenie osobnej slobody vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľa nemožno vyhostiť. Sťažovateľ tiež požaduje, aby ústavný súd zakázal NSS pokračovať v porušovaní jeho práv.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a zo spisu okresného súdu vyplýva, že sťažovateľ je občan [REDAKOVANÉ] a tamojšie authority vedú proti nemu trestné stíhanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zakázal v konaní o vydaní do cudziny extradíciu sťažovateľa do krajiny pôvodu, a to z dôvodu, že v krajine pôvodu mu hrozí zlé zaobchádzanie (mučenie, kruté, neľudské či ponižujúce zaobchádzanie alebo trest). Cudzinecká polícia rozhodla zároveň v administratívnom konaní o vyhostení sťažovateľa, pretože predstavuje vážnu hrozbu pre bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok, a v tejto súvislosti taktiež rozhodla o zaistení sťažovateľa, teda o obmedzení jeho osobnej slobody. Neskôr cudzinecká polícia zaistenie prvýkrát predĺžila. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namietal, že vzhľadom na skutočnosť, že ho nemožno vyhostiť do krajiny pôvodu a ani do krajiny tranzitu, nemá opodstatnenie ani zaistenie, resp. predĺženie zaistenia – obmedzenia osobnej slobody. Správny súd v Košiciach aj NSS zaistenie potvrdili na základe skutočnosti, že sa v rozhodnom čase zaobstarával cestovný pas a prebiehala korešpondencia s tretími krajinami o možnostiach jeho vyhostenia.

3. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 1Tost 31/2023 z 24. januára 2024 podľa § 509 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že vydanie sťažovateľa ako vyžiadanej osoby do [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] nie je prípustné a súčasne podľa § 506 ods. 3 písm. b) Trestného poriadku *per analogiam* sťažovateľa prepustil z vydávacej väzby.

4. Rozhodnutím cudzineckej polície č. PPZ-HCP-PO2-38-004/2024-AV z 20. marca 2024 bol sťažovateľ podľa § 82 ods. 2 písm. a) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v rozhodnom znení (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) administratívne vyhostený z územia Slovenskej republiky na územie Ukrajiny, pretože predstavuje vážnu hrozbu pre bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok.

5. Cudzinecká polícia zároveň rozhodnutím č. PPZ-HCP-PO9-3-019/2024-AV z 20. marca 2024 podľa § 125 ods. 2, § 88 ods. 1 písm. b) a § 88 ods. 4 a 5 zákona o pobyte cudzincov rozhodla o zaistení sťažovateľa na účel výkonu administratívneho vyhostenia na nevyhnutne potrebný čas, najviac do 20. júla 2024.

6. Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Policajného zboru Prešov ako odvolací správny orgán rozhodnutím č. PPZ-HCP-PO2-38-004/2024-Sk zo 17. mája 2024 prvostupňové rozhodnutie v časti výroku, ktorým bol sťažovateľ vyhostený na územie Ukrajiny, zmenil tak, že ho vyhostil bez uvedenia krajiny, do ktorej je cudzinec vyhostený.

7. Správny súd rozsudkom č. k. 1Saz/3/2024-47 z 18. apríla 2024 správnu žalobu sťažovateľa podanú proti prvému rozhodnutiu o zaistení ako nedôvodnú zamietol. NSS následne sťažovateľom

podanú kasačnú sťažnosť rozsudkom sp. zn. 6Szak/2/2024 z 12. júna 2024 ako nedôvodnú zamietol.

8. Cudzinecká polícia (letisko) rozhodnutím č. PPZ-HCP-PO9-3-083/2024-AV z 18. júla 2024 podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov prvýkrát predĺžila zaistenie sťažovateľa a stanovila dĺžku doby jeho zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac však do 20. septembra 2024.

9. Správny súd rozsudkom č. k. 15Saz/3/2024-80 z 13. augusta 2024 správnu žalobu sťažovateľa podanú proti prvému rozhodnutiu o predĺžení zaistenia ako nedôvodnú zamietol. Námietky o nevyhostiteľnosti označil za predčasné.

10. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti namietal, že správny súd sa nezaoberal nebezpečenstvom vyhostenia do [REDAKOVANÉ] cez tretiu krajinu. Poukázal na rozhodnutie NSS sp. zn. 2Sak/3/2023, podľa ktorého je povinnosťou cudzineckej polície už pri vydávaní rozhodnutia o zaistení, respektíve predĺžení zaistenia vyhodnocovať existenciu nielen právnych, ale aj faktických prekážok administratívneho vyhostenia, o existencii ktorých vie alebo ktoré mu musia byť známe prinajmenšom už len z jeho odbornej činnosti. Nevyhostiteľný cudzinec nesmie byť držaný v imigračnom zaistení, hoci je podozrivý z trestnej činnosti.

11. NSS následne sťažovateľom podanú kasačnú sťažnosť napadnutým rozsudkom ako nedôvodnú zamietol. Sťažovateľ napáda ústavnou sťažnosťou tento rozsudok NSS týkajúci sa prvého predĺženia jeho zaistenia. NSS argumentoval tým, že zaistenie je potrebné kvôli zabezpečeniu cestovných dokladov. Ďalej uviedol, že v čase rozhodovania nevyhostiteľnosť nebola zrejmá, s tým, že správny orgán rozumným spôsobom nesvojvoľne vytvoril štyri skupiny krajín, kde prichádza do úvahy vyhostenie, oslovil krajiny, ktoré majú s krajinou pôvodu istý užší vzťah, ako napríklad dohodnutý bezvízový styk, prípadne krajiny, ktoré možno s ohľadom na geografický, jazykový, kultúrny aspekt považovať za krajiny blízke sťažovateľovi, alebo krajiny, ktoré sám sťažovateľ počas svojho výsluchu konanom 18. júla 2024 označil ako krajiny jeho možného dobrovoľného vrátenia v rámci konania o administratívnom vyhostení. K argumentu rozsudkom sp. zn. 2Sak/3/2023 NSS uviedol, že išlo o odlišnú situáciu, pretože správny orgán vtedy možnosti výkonu vyhostenia do inej krajiny neskúmal, respektíve nepreukázal, že podniká s tým súvisiace aktívne kroky vedúce k naplneniu účelu zaistenia, t. j. k administratívnomu vyhosteniu.

II.

Sťažnostná argumentácia a ďalší súvisiaci vývoj veci sťažovateľa

12. Sťažovateľ zdôraznil ústavný zákaz mučenia a zlého zaobchádzania a jeho konkretizáciu v § 81 zákona o pobyte cudzincov vrátane toho, že správny orgán je viazaný rozhodnutím najvyššieho súdu o zákaze extradície („*Policajný útvar neposudzuje prekážky administratívneho vyhostenia podľa odsekov 1 až 4 v konaní o administratívnom vyhostení, ak o dôvodoch podľa odsekov 1 až 4 právoplatne rozhodol iný štátny orgán v inom konaní a nedošlo k zmene individuálnej situácie dotknutého cudzinca.*“).

13. Sťažovateľ tvrdí, že vzhľadom na skutočnosť, že zákon o pobyte cudzincov nemá ustanovenie, resp. normu, ktorá môže zabezpečiť, aby nebol cudzinec cez tretiu krajinu vydaný do krajiny, kde mu hrozí mučenie, tak je sťažovateľ nevyhostiteľný, a preto nie je prítomný dôvod na zásah do jeho osobnej slobody.

14. Argumentuje, že z komunikácie autorít Slovenskej republiky s tretími krajinami nevyplýva, že by jej súčasťou mali byť akékoľvek záruky vzťahujúce sa na to, aby sťažovateľ nebol následne navrátený do [REDACTED].

15. Sťažovateľ zároveň zopakoval argumenty vyjadrené už v kasačnej sťažnosti (porov. bod 10).

16. Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ namieta, že bolo porušené jeho právo na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 ústavy zásahom bez legálnej opory a jeho základné právo ako osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie, nebyť pozbavený osobnej slobody inak, ako v súlade s konaním ustanoveným zákonom, stanovené v čl. 5 ods. 1 písm. f) dohovoru. Zároveň žiada zrušiť napadnutý rozsudok NSS a vrátiť vec na ďalšie konanie NSS.

17. Pre rozhodnutie vo veci je užitočné vnímať aj rozhodnutia súdov vydané po podaní ústavnej sťažnosti. Cudzinecká polícia rozhodnutím č. PPZ-HCP-PO9-3-113/2024-AV z 18. septembra 2024 rozhodla o druhom predĺžení lehoty zaistenia žalobcu o 6 mesiacov do 20. marca 2025 na účel výkonu jeho administratívneho vyhostenia. Na základe rozsudku NSS sp. zn. 1Szak/4/2024 z 19. decembra 2024, ktorým zrušil predmetné zaistenie, bol sťažovateľ bezodkladne prepustený zo zaistenia. Sťažovateľ požiadal toho istého dňa o udelenie azylu na území Slovenskej republiky.

18. V tomto rozsudku NSS upresnil kritériá zisťovania vyhostiteľnosti: „1. Ak rozhodnutie o administratívnom vyhostení štátneho príslušníka tretej krajiny (vyhostovaného) nestanovuje konkrétny štát, do ktorého sa má administratívne vyhostenie vykonať, a súčasne sa na vyhostovaného vzťahuje neprípustnosť extradície do jeho domovského štátu, musí byť pri výkone administratívneho vyhostenia zo strany správnych orgánov účelne a efektívne zisťované nielen to, či a ktorý štát je ochotný vyhostovaného prijať na svoje územie, ale i to, či takýto štát vo vzťahu k prijatiu vyhostovaného s odkazom na § 81 ods. 4 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov hodnoverne akceptuje výhradu jeho nevydania do (domovského) štátu, na ktorý sa neprípustnosť extradície vzťahuje. 2. Na tento účel je preto zo strany správnych orgánov namieste pri oslovovaní druhých štátov formulovať výzvy takým spôsobom, aby výzvy jednak (i) obsahovali doložku, že ak sa daný štát v stanovenej lehote nevyjadrí, bude sa mať zato, že s prijatím vyhostovaného nesúhlasí, a súčasne i (ii) výhradu, že vyhostovaný nebude vydaný do štátu, na ktorý sa vzťahuje neprípustnosť extradície.“

19. Novou, paralelnou vetvou veci sa stali rozhodnutia týkajúce sa zaistenia po podaní žiadosti o azyl. Rozhodnutím cudzineckej polície č. PPZ-HCP-PO12-22-008/2024-AV z 19. decembra 2024 bol sťažovateľ podľa § 88a ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov zaistený na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko jeho útoku.

20. Následne bol sťažovateľ opäť zaistený, a to rozhodnutím oddelenia azylu Policajného zboru Humenné sp. zn. PPZ-HCP-PO12-22-008/2024 z 19. decembra 2024. Toto rozhodnutiu bolo zrušené na základe správnej žaloby sťažovateľa rozsudkom Správneho súdu v Košiciach sp. zn. 7Saz/1/2025 z 31. januára 2025. Toto rozhodnutie napadol žalovaný kasačnou sťažnosťou, ktorá bola zamietnutá rozsudkom NSS sp. zn. 6Szak/2/2025 zo 17. marca 2025 (príloha podania z 2. februára 2026).

21. Sťažovateľ bol opäť zaistený rozhodnutím Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce sp. zn. PPZ-HCP-SE5-15-009/2025-ZC zo 17. marca 2025. Správnu žalobu sťažovateľa

proti tomuto rozhodnutiu Správny súd v Košiciach svojím rozsudkom sp. zn. 17Saz/1/2025 z 9. apríla 2025 zamietol. NSS kasačnú sťažnosť sťažovateľa proti tomuto rozsudku svojím rozsudkom sp. zn. 6Szak/3/2025 z 25. júna 2025 zamietol.

22. Sťažovateľ bol prepustený z Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce 19. septembra 2025 a bol presunutý do Záchytného tábora Humenné a 23. septembra 2025 do Pobytového tábora [REDACTED], kde sa dosiaľ nachádza.

23. Napokon sa opäť otvorila aj otázka rozhodnutia o vyhostení. NSS rozsudkom sp. zn. 2Sak/1/2025 z 21. februára 2025 zmenil rozhodnutie správneho súdu tak, že zrušil rozhodnutie cudzineckej polície o vyhostení bez určenia krajiny vyhostenia. NSS uviedol, že *„Ak odvolací správny orgán zmení prvostupňové rozhodnutie o administratívnom vyhostení do určitej krajiny tak, že rozhodne o administratívnom vyhostení cudzinca bez určenia krajiny vyhostenia, pričom z dôvodov zmenového rozhodnutia vyplýva okruh konkrétnych krajín, ktoré prichádzajú do úvahy ako krajiny vyhostenia ako aj podklady, z ktorých odvolací správny orgán vychádzal, požiadavky kladené na proces odvolacieho správneho konania a na rozhodnutie o administratívnom vyhostení cudzinca v súvislosti so zásadou non-refoulement (premietnutou do § 81 zákona o pobyte cudzincov) si vyžadujú, aby odvolací správny orgán umožnil účastníkovi konania oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia a uplatniť si tak námietky, ktoré predstavujú z jeho pohľadu existenciu prekážok administratívneho vyhostenia.“*

24. Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Prešov, následne svojím rozhodnutím sp. zn. PPZ-HCP-PO2-33-010/2025-Sk zo 16. apríla 2025 zrušil rozhodnutie oddelenia hraničnej kontroly Policajného zboru Košice-Letisko sp. zn. PPZ-HCP-PO9-3-015/2024-AV z 20. marca 2024 a vec vrátil správne mu orgánu prvého stupňa na ďalšie konanie.

25. Po vykonaní následných úkonov vydalo oddelenie hraničnej kontroly Policajného zboru Košice-Letisko rozhodnutie sp. zn. PPZ-HCP-PO9-6-205/2025-AV (23. septembra 2025), ktorým konanie o administratívnom vyhostení sťažovateľa prerušilo. Dôvodom prerušenia konania je prebiehajúce konanie o žiadosti sťažovateľa o udelenie azylu.

III.

Vyjadrenie Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky

26. NSS vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti najprv pripomenul, že zákon o pobyte cudzincov explicitne upravuje rozhodnutia o vyhostení s uvedením krajiny vyhostenia a bez jej uvedenia, s tým, že prerokúvaná vec sa týka druhej situácie. Zdôrazňuje, že neuvedenie takej krajiny nepredstavuje (samo osebe) prekážku vyhostenia. Preto nemožno úspešne argumentovať tým, že každé nadväzujúce rozhodnutie o zaistení cudzinca je potrebné *a priori* považovať za nezákonné a nepreskúmateľné z dôvodu nepreukázania podmienky potenciálnej vyhostiteľnosti. V zmenovom rozhodnutí o administratívnom vyhostení sťažovateľa zo 17. mája 2024 odvolací správny orgán síce nevymedzil konkrétnu krajinu, do ktorej mal byť sťažovateľ vyhostený, avšak z jeho odôvodnenia vyplýva istý okruh do úvahy prichádzajúcich krajín, ktoré rozdelil do štyroch skupín. V danom čase to bolo akceptovateľné. Zmenové rozhodnutie správneho orgánu vo veci administratívneho vyhostenia sťažovateľa bolo vydané 17. mája 2024 a rozhodnutie o predĺžení zaistenia 18. júla 2024, a teda sťažovateľ v konaní vo veci predĺženia zaistenia už mal vedomosť o tom, ktoré krajiny

budú ohľadom jeho možného vyhostenia oslovené, pretože ich identifikoval vo svojom rozhodnutí zo 17. mája 2024 odvolací správny orgán. Aj napriek tomu sťažovateľ žiadne relevantné skutočnosti týkajúce sa možných prekážok vyhostenia do uvedených krajín neuviedol.

27. Podľa repliky sťažovateľa v prípade administratívneho vyhostenia bez určenia krajiny neexistuje pre sťažovateľa účinný prostriedok ochrany proti realizácii rozhodnutia o administratívnom vyhostení takým spôsobom, že dôjde k jeho vyhosteniu na územie krajiny, ktorá ho následne vydá na trestné stíhanie do [REDAKOVANÉ]. Akékoľvek úvahy o tom, že správne orgány sú povinné skúmať následný ďalší postup krajiny, do ktorej bude následne sťažovateľ vyhostený, či ho táto krajina nevydá na trestné stíhanie do krajiny pôvodu alebo ho inak do tejto krajiny nenavrátí, naopak, nemá oporu v ustanoveniach zákona o pobyte cudzincov.

28. Sťažovateľ po prijatí veci o ústne pojednávanie. Ústavný súd na základe § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) môže v konaní o ústavnej sťažnosti upustiť od ústneho pojednávania, ak je na základe podaní účastníkov a spisov predložených ústavnému súdu zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. Ústavný súd výnimočne upustil v predmetnej veci od ústneho pojednávania, pretože vec sa týka právnych otázok z práva ústavného a práva európskeho, ktoré ústavný súd vyriešil dôkladným, a preto dlhším štúdiom príslušných prameňov a odborných článkov.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

29. Podstatou veci je overiť, či výklad NSS, ktorým v napadnutom rozhodnutí odobril zaistenie v situácii, keď cudzinecká polícia oslovila 55 krajín, je v súlade s právom na osobnú slobodu sťažovateľa. Sťažovateľ osobitne zdôrazňuje, že zákon o pobyte cudzincov neobsahuje ustanovenie, resp. normu, ktorá môže zabezpečiť, aby cudzinec nebol vydaný cez tretiu krajinu do krajiny, kde mu hrozí mučenie, a tak je sťažovateľ nevyhostiteľný, a preto nie je prítomný ani dôvod na zásah do jeho osobnej slobody.

30. Administratívne vyhostenie a zaistenie sú typickým predmetom ústavnoprávneho prieskumu, pretože ide o zásah do osobnej slobody spojený s rizikom vyhostenia do nie bezpečných krajín. Prvotným garantom zákonnosti a ústavnosti daných zásahov a tvorcom judikatúry sú správne sudy. Ústavný súd preveruje, či správne sudy pri výkone svojej právomoci neprekročili ústavné štandardy.

31. Uvedená ochrana má širší význam, nielen pre ochranu dotknutej osoby, ale nepriamo aj pre ochranu občanov, pretože vzťah exekutívnej moci k cudzincom a vzťah moci k vlastným občanom sú spojenými nádobami.

32. Článok 17 ods. 2 ústavy znie: „*Nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.*“

33. Článok 5 ods. 1 písm. f) dohovoru znie: „*Každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom - zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby,*

aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie. “

34. Článok 19 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) znie: [Ochrana v prípade vystaňovania, vyhostenia alebo extradície] *„Nikto nesmie byť vystaňovaný, vyhostený ani vydaný do štátu, v ktorom existuje vážne riziko, že bude vystavený trestu smrti, mučeniu alebo inému neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu. “*

35. Ustanovenie § 81 zákona o pobyte cudzincov v podstate konkretizuje (absolútny) ústavný zákaz zlého zaobchádzania. Podľa tohto ustanovenia:

„(1) Cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcim trestnom konaní mu taký trest môže byť uložený.

(2) Cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu alebo ak bol odsúdený za zločin a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku.

(3) Osobu bez štátnej príslušnosti možno administratívne vyhostiť len vtedy, ak svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok a nevzťahujú sa na ňu prekážky administratívneho vyhostenia podľa odsekov 1 a 2.

(4) Cudzinca nemožno administratívne vyhostiť ani do štátu, v ktorom mu hrozí nútený návrat do štátu podľa odseku 1 alebo odseku 2.

(5) Policajný útvar neposudzuje prekážky administratívneho vyhostenia podľa odsekov 1 až 4 v konaní o administratívnom vyhostení, ak o dôvodoch podľa odsekov 1 až 4 právoplatne rozhodol iný štátny orgán v inom konaní a nedošlo k zmene individuálnej situácie dotknutého cudzinca. “

36. Podľa § 82 ods. 2 písm. a) zákona o pobyte cudzincov pritom platí, že policajný útvar môže administratívne vyhostiť štátneho príslušníka tretej krajiny, ak predstavuje vážnu hrozbu pre bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok.

37. Podľa čl. 3 ods. 3 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16. decembra 2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území (ďalej len „návratová smernica“), je: *«„návrat“ proces vrátenia sa štátneho príslušníka tretej krajiny – bez ohľadu na to, či ide o dobrovoľné splnenie povinnosti návratu alebo nútený návrat – do: (i) jeho krajiny pôvodu, alebo (ii) krajiny tranzitu v súlade s dvojstrannými dohodami o readmisii alebo dohodami Spoločenstva o readmisii či inými dojednaniami, alebo (iii) inej tretej krajiny, do ktorej sa štátny príslušník tretej krajiny dobrovoľne rozhodne vrátiť a ktorá ho prijme.»*

38. Prerokovaná vec sa týka zaistenia, teda zásahu do osobnej slobody od 20. júna 2024 do 20. septembra 2024. Na základe rozsudku NSS sp. zn. 1Szak 4/2024 z 19. decembra 2024 bol sťažovateľ vzápätí prepustený zo zaistenia (porov. bod 17).

39. V rozhodnutí o vyhostení sťažovateľa nebola uvedená krajina vyhostenia, pretože v čase vydania rozhodnutia ju nebolo možné určiť. Zákon o pobyte cudzincov taký postup a rozhodnutie umožňuje. Cudzinca možno vyhostiť do krajiny pôvodu, krajiny tranzitu, ktorejkoľvek tretej krajiny, do ktorej sa štátny príslušník tretej krajiny dobrovoľne rozhodne vrátiť a ktorá ho prijme, alebo na územie členského štátu, v ktorom má udelené právo na pobyt alebo poskytnutú medzinárodnú ochranu. V sťažovateľovej veci prebiehalo vyhľadávanie tretej krajiny.

40. Sťažovateľ vyjadril pri výsluchu citovanom v napadnutom rozhodnutí NSS, že nevyklúčuje svoje vyhostenie do tretej krajiny. Podmnožina krajín, ktoré správny orgán oslovil, bola zostavená na základe konzultácie so sťažovateľom. Tým sťažovateľ uznal, že je nutná korešpondencia s tretími krajinami a v istom zmysle to oslabuje argument o jeho úplnej nevyhostiteľnosti, a tým nemožnosti obmedziť jeho osobnú slobodu.

41. V preskúvanom časovom segmente za situácie, keď bolo potrebné osloviť 55 krajín, akcentovala cudzinecká polícia a správne súdy istú možnosť úspešného vyhostenia pred osobnou slobodou. NSS úvahu prvostupňového súdu o skúmaní reálnej vyhostiteľnosti odobril.

42. V prerokúvanej veci sa prelínajú okrem (i) práva na ochranu osobnej slobody, ktorého porušenie je namietané, tiež (ii) ústavná zásada zákazu vyhostenia alebo vrátenia (zásada nenavrátania), ktorá je reflexiou zákazu mučenia, resp. zlého zaobchádzania ako absolútneho základného práva (porov. II. ÚS 111/08, R 39/2024), resp. zákazu ohrozenia života a (iii) prostredníctvom vyhostenia aj verejný záujem na vnútroštátnej bezpečnosti. Cudzinecká polícia rozhodla o vyhostení sťažovateľa, pretože predstavuje vážnu hrozbu pre bezpečnosť štátu, avšak zároveň ho nesmie vyhostiť do krajiny pôvodu a na Ukrajinu a ani do inej tranzitnej krajiny, kde by mu hrozilo zlé zaobchádzanie alebo nútený návrat do taktiež nebezpečného štátu. Cudzinecká polícia tak v záujme národnej bezpečnosti môže vyhostiť cudzinca, ale ak by sa preukázalo, že je nevyhostiteľný, tak už prevládne hodnota osobnej slobody a cudzinec musí byť zo zaistenia prepustený.

43. Už v náleze sp. zn. II. ÚS 264/09 (obdobne II. ÚS 147/2013) ústavný súd previazal kritérium (ne)vyhostiteľnosti s kritériom obmedzenia osobnej slobody, keď vyslovil (právna veta), že orgány verejnej moci sú v súvislosti s rozhodovaním o zaistení cudzinca za účelom vyhostenia povinné brať do úvahy spojitosť medzi zaistením a jeho účelom.

44. Pre posúdenie prerokúvanej veci je relevantný rozsudok Súdneho dvora Európskej únie (ďalej aj „SD EÚ“) PPU, Adrar (rozsudok zo 4. 9. 2025, C-313/25) v ktorom SD EÚ posudzoval prípad alžírskeho občana, ktorý sa nachádzal nelegálne v Holandsku (meno Adrar je kvôli anonymizácii určené strojovo. PPU znamená urýchlené konanie na SD EÚ, pozn.). Konanie o vyhostení bolo ukončené len procesným spôsobom bez vecného preskúmania dôvodov, a takto rozhodnutie o vyhostení nadobudlo právoplatnosť. Súd konajúci o zaistení tohto cudzinca mal pochybnosti, či ho možno vyhostiť bez preskúmania zásady nenavrátania a či ho možno držať v zaistení. Podľa holandského práva vnútroštátny súd nesmie vykonať takéto posúdenie. Holandský súd sa preto obrátil na SD EÚ s otázkou, či návratovú smernicu v spojení s chartou možno vykladať tak, že „... súdny orgán je pri skúmaní splnenia podmienok zákonnosti zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny vyplývajúcich z práva Únie povinný sa v prípade potreby ex offio ubezpečiť, či zásada zákazu vyhostenia alebo vrátenia nebráni výkonu rozhodnutia o návrate, ktoré bolo vydané skôr a pre výkon ktorého bol štátny príslušník tretej krajiny zaistený“.

45. Súdny dvor rozhodol, že ustanovenia návratovej smernice týkajúce sa zásady nenavrátania (čl. 5) a zaistenia (čl. 15) sa v spojení s článkami charty chrániacimi osobnú slobodu (čl. 6), stanovujúcimi zásadu nenavrátania (čl. 19 ods. 2) a účinný prostriedok nápravy (čl. 47) majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý má preskúmať zákonnosť zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny neoprávnene sa zdržiavajúceho v krajine na účely jeho odsunu v rámci výkonu právoplatného rozhodnutia o návrate, je povinný preskúmať, v prípade potreby *ex offio*, či zásada zákazu vyhostenia alebo vrátenia takému odsunu bráni.

46. V predmetnom rozsudku sa tiež uvádza: «(56) Na to, aby bolo možné dospieť k záveru, že existuje „odôvodnený predpoklad na odsun“ v zmysle článku 15 ods. 4 smernice 2008/115, je potrebné, aby v čase preskúmania zákonnosti zaistenia existoval skutočný predpoklad, že môže dôjsť k úspešnému odsunu s ohľadom na lehoty stanovené v článku 15 ods. 5 a 6 tejto smernice (pozri v tomto zmysle rozsudky z 30. novembra 2009, Kadzovej, C-357/09 PPU, EU:C:2009:741, bod 65, a z 5. júna 2014, Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, bod 60) a bez toho, aby tomu bránili „právn[e]... dôvod[y]“ v zmysle tohto ustanovenia. (57) Príslušný vnútroštátny orgán preto musí na základe podmienok zákonnosti zaistenia stanovených v článku 15 smernice 2008/115 najmä overiť, či existuje odôvodnený predpoklad na odsun dotknutého štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý sa neoprávnene zdržiava na území členského štátu, alebo či takéto právne dôvody bránia jeho odsunu. (58) V tejto súvislosti pojem „právn[e]... dôvod[y]“ nie je v smernici 2008/115 definovaný. Vzhľadom na jeho obvyklý význam treba konštatovať, že sa vzťahuje na všetky právne predpisy, ktoré musia členské štáty dodržiavať pri odsune štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý sa neoprávnene zdržiava na území členského štátu. (64) Príslušný vnútroštátny orgán totiž musí zohľadniť zásadu zákazu vyhostenia alebo vrátenia vo všetkých štádiách konania od okamihu prijatia rozhodnutia o návrate až do okamihu súdneho preskúmania výkonu tohto rozhodnutia (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. októbra 2024, Ararat, C-156/23, EU:C:2024:892, bod 46), a to, ako vyplýva z bodu 61 tohto rozsudku, bez ohľadu na správanie dotknutého štátneho príslušníka tretej krajiny a najmä na to, či tento štátny príslušník uvedené rozhodnutie napadol.» Inými slovami, po celú dobu, čo bol sťažovateľ zaistený na účel výkonu administratívneho vyhostenia, bolo nutné tiež mať postavené naisto, že bude dodržaná zásada nenavrátania. To tiež znamená nutnosť v rozhodnutí o zaistení aspoň rámcovo odôvodniť dodržanie tejto zásady vo vzťahu ku krajine, do ktorej má byť navrátený.

47. Ústavný súd pripomína, že práve zásada nenavrátania je východiskom úniijného a harmonizovaného vnútroštátneho práva a z nej vychádza tlak na procesné štandardy prieskumu (porov. § 230 Správneho súdneho poriadku), na úplný *ex nunc* prieskum (porov.: Králová, A. Rozsah přezkumu v cizineckých věcech – balancování na hraně možností? In: Časopis pro právní vědu a praxi č. 4/2025, s. 625 a nasl.; <https://doi.org/10.5817/CPVP2025-4-1>).

48. Ústavný súd musí v predmetnej veci posúdiť, či správne súdy správne vyhodnotili (ne)vyhostiteľnosť sťažovateľa, teda či nebol oslabený zákonný titul obmedzenia osobnej slobody.

49. Ústavný súd konštatuje, že z vývoja rozhodovania vyplýva, že predmetná vec je špecifická tým, že zásah do osobnej slobody sťažovateľa nie je len vecou samotnej interpretácie zákonných noriem, ale bezprostredne súvisí s právnou úpravou, s objektívnym písaným právom.

50. Ako už bolo uvedené, cudzinecké právo umožňuje chrániť verejnú bezpečnosť vyhostením sťažovateľa [§ 82 ods. 2 písm. a) zákona o pobyte cudzincov] a pre účel vyhostenia

obmedziť osobnú slobodu zaistením cudzinca s tým, že absolútne nemožno pripustiť zásah do zásady nenavrátania, ktorá je reflexiou zákazu zlého zaobchádzania.

51. Podľa § 56 zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov v znení účinnom do 1. januára 2012 musel správny orgán v rozhodnutí o vyhostení uviesť aj krajinu, do ktorej je cudzinec vyhostený. Vyhostený jednotlivec sa tak mohol správnou žalobou brániť proti vyhosteniu do konkrétne určenej krajiny. Podľa súčasného § 77 ods. 1 druhej vety zákona o pobyte cudzincov je možné vydať rozhodnutie o vyhostení aj bez uvedenia krajiny, do ktorej je cudzinec vyhostený. Na uvedené ustanovenie sa odvoláva tak sťažovateľ, ako aj NSS. Sťažovateľ ho uvádza ako dôvod na nezaistenie a NSS ako dôvod na možnosť zachovania zaistenia.

52. Legislatíva (pravdepodobne z praktických dôvodov) umožnila rozhodnúť o vyhostení cudzinca bez uvedenia krajiny vyhostenia. Keďže je rozhodnutie o vyhostení podmienkou zaistenia, vyhostenie bez uvedenia krajiny umožňuje zaistiť cudzinca aj v situácii, keď nie je ešte zrejmá krajina, do ktorej má byť cudzinec vyhostený zo zaistenia. Tým sa mala umocniť efektívnosť vyhostenia, pričom smernica takéto vyhostenie bez určenia konkrétnej krajiny umožňuje. Zákonodarcia síce, takpovediac, vybral jednu „tehličku“ z modelu zaistenia a vyhostenia, žiadnym spôsobom však už neboli doplnené iné tehličky, ktoré by upravovali a) spôsob určenia krajiny vyhostenia spolu s možnosťou brániť sa proti vyhosteniu do nebezpečnej krajiny, a b) spôsob „procesného spracovania“ súhlasu s vyhostením do tretej krajiny.

53. Možno doplniť, že podľa návratovej smernice nemožno cudzinca „len tak“ vysadiť v tretej krajine: *«Návrat do iných tretích krajín: Aj v tomto kontexte Európsky parlament pôvodne trval na kritériu „pevných väzieb“. Po niekoľkých reformuláciách textu sa dohodli dve požiadavky: Dobrovoľné rozhodnutie dotknutej osoby byť navrátený a súhlas tretej krajiny prijať takúto osobu. Tieto kritéria v podstate korešpondujú s existujúcou praxou. (Vysvetlenie: akceptácia treťou krajinou je predpokladom pre každý odsun. Národná legislatíva a medzinárodné právo nikdy neumožňuje akési „vysadenie“ navrátilcov na územie tretích krajín. V ojedinelých prípadoch návratu do krajín iných, než krajina pôvodu alebo krajina tranzitu, býva vždy prítomná preferencia alebo väzba občana tretej krajiny a takáto krajina akcentuje prijatie takejto osoby dopredu.)»* (*«Return to other third countries: Also in this context, the EP originally insisted on the criterion of „solid established ties“. Following several reformulations of the text it was finally agreed to require two elements: A voluntary decision of the person concerned to be returned to that country, and Acceptance of the third country to admit the person. These criteria seemed to correspond to a large extent to existing practice (Explanation: acceptance by a third-country is a prerequisite for any removal operation. existing national legislation and international law never allow for a possibility of simply “parachuting” returnees into a third country’s territory. In the rare cases of return to countries other than the country of origin or transit there is normally always a special preference or link of the third-country national involved to the country in question and the third-country involved accepts the admission of the person in advance).»* In: Lutz, F. The Negotiations on the Return Directive: Comments and Materials. Nijmegen: Wolf Legal Publishers, 2010, s. 37-38, neoficiálny preklad ústavného súdu).

54. Európska komisia vydáva v záujme jednotnej a praktickej aplikácie návratovej smernice Príručku o návrate, soft-law [odporúčanie Komisie (EÚ) 2017/2338 zo 16. novembra 2017, ktorým sa stanovuje spoločná „príručka o návrate“, ktorú majú používať príslušné orgány členských štátov

pri vykonávaní úloh spojených s návratom]: V časti 1.3 o návrate sa uvádza: „*Určenie krajiny návratu v prípade odsunu: ak sa poskytne lehota na dobrovoľný odchod, za zabezpečenie splnenia povinnosti návratu v stanovenej lehote je zodpovedný navrátiliec, pričom v podstate nie je potrebné uviesť krajinu návratu. Potreba uviesť, do ktorej tretej krajiny bude dotknutá osoba odsunutá, nastáva len vtedy, ak musia členské štáty použiť donucovacie opatrenia (odsun).*“ Príručka jasne naznačuje potrebu ustálenia krajiny vyhostenia v prípade núteného administratívneho vyhostenia. V prerokúvanej veci bol sťažovateľ zaistený podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov na účel výkonu administratívneho vyhostenia, teda ide o nútené vyhostenie (porov. bod 6).

55. V časti o odsune sa uvádza: „*1.5. Rozhodnutie o odsune; Právny základ: smernica o návrate – článok 3 ods. 5 a článok 8 ods. 3; Správne alebo súdne rozhodnutie alebo akt, ktorým sa nariaďuje vykonanie povinnosti návratu, teda fyzický transport z členského štátu.*“

56. Rozhodnutie o odsune sa môže vydať buď spoločne s rozhodnutím o návrate (jednofázový postup), alebo samostatne (dvojfázový postup). V prípadoch, v ktorých sa rozhodnutie o návrate a rozhodnutie o odsune vydávajú spoločne v rámci jednofázového postupu, musí byť jasné – v prípadoch, v ktorých sa poskytuje lehota na dobrovoľný odchod – že odsun sa uskutoční iba vtedy, ak povinnosť návratu nebude splnená v lehote na dobrovoľný odchod.

57. Vzhľadom na povinnosť členských štátov vždy dodržiavať zásadu zákazu vyhostenia alebo vrátenia nemožno odsun (fyzický transport z členského štátu) uskutočniť do nešpecifikovanej cieľovej krajiny, ale len do špecifikovanej krajiny návratu. Navrátiliec musí byť vopred informovaný o cieľovej krajine operácie odsunu, aby mohol uviesť dôvody, na základe ktorých sa domnieva, že odsun do navrhovanej cieľovej krajiny by bol v rozpore so zásadou zákazu vyhostenia alebo vrátenia a aby bol schopný v prípade potreby podať odvolanie. Komisia odporúča uviesť krajinu návratu v samostatnom rozhodnutí o odsune (dvojfázový postup) alebo uviesť krajinu, do ktorej bude daná osoba odsunutá v prípade nedodržania povinnosti návratu, v kombinovanom rozhodnutí o návrate a odsune (jednofázový postup). Treťou možnosťou je informovať štátneho príslušníka tretej krajiny prostredníctvom iného rozhodnutia alebo aktu.

58. Z citovaného rozsudku SD EÚ Adrar, ktorý nadväzuje na judikatúru ESLP a SD EÚ, možno odvodiť, že hoci ide o konanie o zaistení, zásada nenavrátania je natoľko významná, že súd je oprávnený rozhodnúť nielen o zaistení, ale prostredníctvom konania o zaistení posúdiť aj nenavrátanie, a to aj bez návrhu zaisteného.

59. Správny súd konajúci o zaistení tak musí pri prieskume rozhodnutia o zaistení priamo uchopiť otázku zásady nenavrátania, ak je zrejmá cieľová krajina vyhostenia alebo sa zmenili pomery po rozhodnutí o určení krajiny. S ohľadom na prílišnú rámcovosť aktuálnej právnej úpravy, ktorá umožňuje zaistenie aj v situácii, keď nie je určená krajina vyhostenia, však nie je možné vždy o týchto otázkach riadne rozhodnúť. Môže vzniknúť dokonca paradoxná situácia, že po prepustení zo zaistenia má súd otázku nenavrátania ešte pod menšou kontrolou. Jednotlivec, cudzinec, sa stáva kvôli rámcovej právnej úprave objektom improvizácie štátnych autorít. Každopádne, v situácii v prerokúvanej veci je ťažko predstaviteľné, ako môže súd rozhodujúci o zaistení preveriť zásadu nenavrátania.

60. Ústavný súd konštatuje, že v predmetnej veci bolo preto nutné brať do úvahy širší právny kontext predmetu konania, než len sa koncentrovať na skutočnosť, že v danom izolovanom štádiu

konania, keď sa oslovovalo 55 krajín, nebolo teoreticky vylúčené, že sťažovateľa bude možné zákonným a ústavným spôsobom vyhostiť.

61. V špecifickej situácii sťažovateľa, keď podľa aplikovanej právnej úpravy bolo nejasné, kedy budú známe odpovede z oslovených tretích krajín, a s ohľadom na zákonom neupravený proces zabezpečenia ochrany pred porušením zásady nenavrátania, resp. reťazového nenavrátania, ústavný súd konštatuje, že vo veci nebola prítomná reálna vyhliadka na vyhostenie, a preto na obmedzenie osobnej slobody nebol dostatočný legálny titul.

62. Ústavný súd musí dopovedať, že NSS sa v istom zmysle sympatickým spôsobom konfrontoval s nedostatočnou právnou úpravou, o čom svedčí aj následné rozhodnutie o prepustení a snaha o dotváranie práva nalinkovaním povinností pre správne orgány. Na základe viazanosti zákonom sa usiloval „vmestiť“ sa do aktuálneho zákonného objektívneho práva v celom zákone o pobyte cudzincov. Účelom konania o zaistení je ochrana osobnej slobody a ak normy iného konania o vyhostení nie sú správne transponované, nemožno to kompenzovať na úkor osobnej slobody jednotlivca v zaistení. Prerokovaná vec naznačuje, že možnosť neurčiť krajinu vyhostenia, ktorá je prípustná pri návrate, vztiahol zákon o pobyte cudzincov aj na nútený odsun.

63. Na uvedené je potrebné nadviazať konštatovaním, že ústavný súd je na návrh všeobecných súdov oprávnený v konaní o súlade noriem rozhodovať nielen o ústavnosti napadnutých ustanovení/noríem, ale prostredníctvom napadnutia súvisiacich ustanovení aj o legislatívnom opomenutí (PL. ÚS 23/05), pričom povaha konkrétnej kontroly ústavnosti podľa čl. 144 ods. 1 a 2 ústavy je postavená v zásade na povinnosti súdov dbať o ústavnú súladnosť. Prirodzene, NSS sa tiež môže na SD EÚ obrátiť, ak by považoval za potrebné ešte viac ozrejmiť výklad návratovej smernice.

64. Z uvedenej argumentácie ústavného súdu vyplýva, že NSS tým, že odobril zaistenie sťažovateľa v situácii, keď vzhľadom na špecifickú skutkovú situáciu a rámcovosť právnej úpravy nebola prítomná reálna možnosť jeho vyhostenia, porušil základné ústavné právo sťažovateľa na osobnú slobodu (bod 1 výroku nálezu).

65. Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva alebo slobody došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo alebo slobodu porušil, aby vo veci konal. Ústavný súd preto zrušil napadnutý rozsudok NSS a vec mu vrátil na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu). NSS bude po vrátení veci viazaný právnym názorom ústavného súdu uvedeným v tomto náleze.

66. S ohľadom na to, že sťažovateľ bol pred týmto nálezom prepustený zo zaistenia, ústavný súd návrhu sťažovateľa, aby bol NSS uložený zákaz pokračovať v porušovaní práv sťažovateľa, nevyhovel (bod 4 výroku nálezu).

V.

Trovy konania

67. Zistené porušenie základného práva sťažovateľa odôvodňuje, aby mu NSS podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde nahradil trovy konania, ktoré mu vznikli právnym zastúpením. Výška náhrady bola určená podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004

Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon v roku 2024 je 343,25 eur. Ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti 2 x 343,25 eur), čo spolu s náhradou podľa § 16 ods. 3 vyhlášky (2 x 13,73 eur) predstavuje 713,96 eur plus 20 % DPH sumu 856,75 eur (bod 3 výroku tohto nálezu). Ústavný súd náhradu trov za repliku ani doplnenie sťažnosti nepriznal, pretože išlo v zásade o parafrázu už známych skutočností a argumentov.

68. Priznanú náhradu trov konania je NSS povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (bod 3 výroku tohto nálezu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. mája 2026

Peter Molnár
predseda senátu